

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Quæstio III. De effectu Sacramenti qui est Cha[ra]cter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

Quod attinet ad POENITENTIAM.

RATIO est: quia quotiescunq; ponitur obex Mortalis, toties non ponitur Sacramentum, consequenter nec habet jus causandi gratiam, neque enim admittimus Sacramentum hoc validum, sed informe.

ASSERO sextò. *Perfectiori dispositioni tollenti obicem, respondet plus gratia.*

RATIO asserti est Autoritas Tridentini, Sess. 6. cap. 7. Ubi docet secundum mensuram dispositionis, conferri gratiam; præcipue quia ut dicit DiCast: Sacramenta operantur in omni suscipiente ad modum Entis quodammodo naturaliter operantis, jam autem naturale agens, secundum dispositionem Subjecti operatur.

ASSERO septimò. *Posita dispositione, quæ unica pro utroque deserviat, v. g. quæ serviat & ad baptismum & ad poenitentiam, singula Sacramenta causabunt tantam gratiam, atque si pro singulis, separatim illa dispositio facta fuisset.*

RATIO: quia effectus unius Sacramenti, non restringitur effectui alius Sacramenti; nec obstat, quod illa dispositio sit finita, adeoque divisa per plura, non possit tantum, quantum uni attributa, non inquam obest; quia illam dispositionem non est necesse dividi, sed tota pro utroque Sacramento deservire potest: ad eum modum, quo v. g. gradus caloris iidem serviunt, ut inducatur siccitas & ignis; & quomodo in sententia admittente formas parciales, eadem dispositio sufficiens est, ad formam partialem, & formam totalem.

QUÆSTIO III.

De effectui Sacramenti qui est Character.

Hic effectus non est communis omnibus Sacramentis sed nonnisi aliquibus; de illo sit

DIFFICULTAS I.

An detur Character?

DICENDUM est, *Dari Characterem.*
PROBARI primò solet ratione, quæ utitur etiam Amicus: quia dantur aliqua Sacramenta quæ iterari non possunt ex constanti Ecclesiæ traditione, qualis & Baptismus, Confirmatio & Ordo; ergo præter gratiam imprimatur aliquid in anima, quod semel impressum, nunquam deletur, eò quod illa maneant semper in suo effectui, reliqua verò præter gratiam, quæ remitti augeri que potest, nihili imprimunt in anima suscipientis, repetique possunt.

RESPONDET primò Lugo; hanc probationem non esse efficacem; nam licet ex impressione characteris arguatur benè, non posse iterari illa Sacramenta, prout intulit Trident: non

tamen è contra videtur benè argui, ex eo, quod iterari non possint, quia imprimunt Characterem; non consecratio Calicis vel Ecclesiæ, ac etiam prima tonsura iterari non possunt, & tamen non imprimunt Characterem.

CONTRA est: Quia ex una parte non affertur rationem, cur eò, quia iterari non possunt Sacramenta, non arguatur ea imprimere Characterem; ex alia parte instantiæ allatæ non convincunt; nam quod consecratio Calicis, vel Ecclesiæ iterari non possit, id pendet ex mera dispositione Ecclesiastica, potuisset enim ordinare Ecclesia, ut pro singulis vicibus nova fieret consecratio Calicis vel Ecclesiæ, sicut pro singulis diebus dominicis ordinavit asperersionem solennem, jam autem illa non iteratio Sacramenti non potest referri in placitum Ecclesiæ, ergo debet referri in aliquid aliud, hoc autem non aliud est, quam ex eo iterari non posse, quia imprimitur Character.

RESPONDERI potest secundò. Male ex iteratione Sacramenti inferri positionem Characteris; quia oleum & Chrisma cum benedicuntur, non imprimuntur illis character, & tamen Ecclesia non potest facere, ut non maneant ulterius benedicta; ergo non rectè inferitur, quia aliqua Sacramenta non possunt repeti, illa ex eo imprimere Characterem, cujus etiam repositionis meminit Lugo.

CONTRA. Redit argumentum factum quod oleum non benedicatur repetitò, est merum placitum Ecclesiæ; non est autem merum placitum, quod Sacramenta reiterari non possint, & cur id ex eo non inferetur, quia imprimunt Characterem. Deinde, quod oleum illud, postquam est benedictum, id exinde est, quia habere rationem benedicti, non plus importat, quam destinationem olei vel Chrismatissolennem ad esse Sacrorum, hæc ipsa destinatio perficitur actu designativo; hic actus designativus quando præterit, non potest non esse præteritus, consequenter & oleum v. g. benedictum, non potest facere non benedictum; sicut & facta designatio non potest non esse facta, licet non repetitio illius benedictionis, ut dictum, referri debeat in placitum Ecclesiæ.

RESPONDERI potest tertio. Quamvis Matrimonium iterari possit cum alia v. g. conjuge, non tamen potest iterari cum eadem, & tamen non imprimitur Characterem saltem limitatum respectu illius conjugis; ergo non iterabilitas, non arguit impressionem Characteris; & ex alia parte, non implicaret, quod Matrimonium cum hac conjuge, imprimeret Characterem, per ordinem ad hanc conjugem, & Matrimonium cum alia, imprimeret characterem, per ordinem ad aliam conjugem; sicut subdiaconatus imprimit Characterem Ordinis, inquit Lugo, & tamen Subdiaconus potest iterum recipere Sacramentum ordinis, in Diaconatu & Presbi-

Præbiteratu, quia illi Characteres, non sunt homogenei, sed heterogenei, in ordine ad diversas functiones.

CONTRA est. Quia etiam similiter querere restat, cur ex initerabilitate absoluta quæ amplior, argui non possit Character, licet non arguatur ex initerabilitate cum hac. Quod autem non possit ex initerabilitate Matrimonii cum hac, argui Character ad hanc, referri in id potest: quia etiam non posito Character, initerabilitas Matrimonii cum hac, referri potest in essentiam contractus Matrimonialis, stantis traditione ad quam sequitur acceptatio: traditio autem, primâ quidem vice habet effectum, si illi annectatur absoluta acceptatio, sed secunda vice, non est jam traditio, traderetur enim quod jam habetur, quod ipsum non est tradere, nihil autem simile ostendi potest in aliis Sacramentis, in quod referatur initerabilitas; deinde si daretur Character per ordinem ad hanc conjugem, tunc illa mortua casu contractus cum altera, esset conjunx duarum conjugum, quod absurdum; & hoc absurdum probat initerationem Matrimonii cum eadem conjugē in Characterem refundi non posse, adeoque nec characterem talem dari, nihil autem simile in aliis Sacramentis initerabilibus; ergo initerabilitas illa referri debet in Characterem, cum in aliud referri non possit.

Cæterum hæc probatio plenè non convincit, certe enim in libertate Christi fuit, etiam aliis Sacramentis tribuere vim producendi Characterem temporaneum saltem, consequenter ex caractere, non potest per locum intrinsecum inferri initerabilitas, adeoque initerabilitas non in characterem referri debet, sed in placitum instituentis.

PROBARI solet secundo Ratione, qua etiam utitur Amicus: quia per hæc Sacramenta homo fit habilis ad aliquid, ad quod antea non erat; nimirum per baptismum, ad recipienda aliqua Sacramenta; per Confirmationem, ad tuendam religionem adversus Tyrannos; per Ordinem, ad obeundas actiones sacras; ergo per aliquid intrinsecum permanens: quia sicut Deus amando facit objectum amabile, & simul potens redamare; per aliquid intrinsecum & permanens in eo productum, ita habilitando, facit subjectum habile ad operationes, quas antea non poterat facere, per aliquid intrinsecum, in eo impressum; & licet homines, non nisi extrinseca autoritate, sitos Ministros, designent ad publica munia obeunda, Deus tamen cujus perfecta sunt opera, facit id, per intrinsecam potestatem & virtutem.

RESPONDERI potest. Rationem hanc non convincere, absolute enim loquendo fieri potuisset, ut hæc omnia sine impressione Characteris fierent, debet ergo dari fundamentum, cur de facto fiat cum impressione Characteris.

Rursus sicut non est necesse ut homo, per aliquid positivum impressum reddatur capax Baptismi, ita posset reddi capax aliorum Sacramentorum sine Baptismo. Denique ratio multum probat: quia probaret etiam in Matrimonio imprimi Characterem, itemque in collatione extremæ unctionis; quia etiam vi illorum Sacramentorum, homo fit habilis ad aliquid, ad quod antea non erant. Addit Lugo quod non detur potestas Confirmato ad aliquid, ad quod non habet potestatem non confirmatus, nec Diaconus aut Subdiaconus recipit potestatem aliquid faciendi, quod validè laicus exercere non possit; ergo apparet exinde non argui characterem.

PROBAT tertio Lugo. Sicut in exercitu vel familia Principis, ii qui designantur ad peculiaria officia vel obsequia, designari etiam solent peculiaribus signis; ita congruum fuit, ut in familia & exercitu Christi, ejus famuli & milites peculiaribus signis notarentur; hinc ulterius deducit, quare alia Sacramenta non imprimant Characterem, quod scilicet per illa non designetur ut Minister vel famulus Christi, sed solum accipit gratiam Sacramentalem, ad aliquas particulares necessitates.

RESPONDERI potest, nec hanc congruentiam convincere, cur non enim in extrema unctione constituetur homo Minister Christi, obstitutus difficultatibus mortis, sicut Confirmatus obstitit difficultatibus Tyranni. Ostiariis item & Exorcistis, sunt etiam officia & ministeria Christi, & tamen non imprimunt Characterem; denique Matrimonium constituit specialem classem, itemque votum virginis, & tamen hæc non imprimunt Characterem. *Hinc aliter*

PROBATUR Conclusio Autoritate sacra, novissime Trident. Sess. 7. Can. 9. definientis Triâ esse Sacramenta, quæ Characterem imprimunt, nimirum Baptismum, Confirmationem & Ordinem. Hujus definitionis fundamentum desumitur ex Scriptura, quæ licet in alio sensu explicari possit, nihilominus attendendo ad traditionem Ecclesiasticam, etiam pro Characterem accipi debet. Talis est locus ad Ephes. 4. *Neque contristare Spiritum S. Dei, in quo signati estis in diem redemptionis.* Consimilia sunt ad Ephes. 1. & secunda ad Cor. 1. Patres autem fuscè citat Bellarminus lib. 2. de Sacramentis c. 8. Neque valet si dicas quod Tridentinum ex Characterem collegerit, non posse Sacramenta aliqua iterari, neque enim id collegit, ex vi & natura Characteris, sed ex ordinatione Christi, conjunctum esse Characterem volentis, Sacramento initerabili.

OBJICIUNTUR primò in oppositum Paritates aliqua.

PRIMA est Calix & Ecclesia sufficienter sacrantur sine Characterem; ergo & homines.

RESPONDETUR. Si argumentum tenet, probat multum.

multum: quia probat etiam gratiam in Sacramento non conferre, quia etiam calici nihil simile confertur; directe disparitas est: quia non constat Ecclesiae, quod ordinaverit Deus, ut aliquid vel spirituale, vel materiale producat in illa consecratione; constat autem Ecclesiae de voluntate Christi circa productionem Characteris.

Aliam disparitatem dat Amicus: quia Calix & Ecclesia, non sunt capacia signationis internae, & quia eorum consecratio fit ab homine, qui non habet virtutem mutandi res intrinsecas, homines autem consecrantur à Deo mediis Sacramentis. *Hec disparitas*

NON SATISFACIT. Quia quamvis non sint capacia naturaliter, signationis internae spiritualis, Materialia, sunt tamen capacia signationis materialis supernaturalis, consimilis laureolis, & tamen haec signatio in calice non datur; & sicut signat Deus mediante Sacramento, ita dicam benedicere Deum calicem, mediante benedictione hominis, praecipue cum Ecclesia, sicut potestatem v.g. Ordinis conferendi, ita & potestatem benedicendi habeat à Deo.

SECUNDA PARITAS. Quia homines destinant ad sua officia alios sine ulla productione Characteris interioris, ergo & Deus.

RESPONDETUR. Disparitatem esse: quia habet Deus libertatem & potestatem, ut id faciat; & quod sit usus hac libertate, constat nobis ex doctrina Conciliorum; jam autem homo non habet potestatem aliquid internum producendi in alio, & externum Signum nolit deputare, singulis officiis.

OBJICITUR secundò. Nulla est necessitas huius Characteris, sufficitque gratia, praecipue cum Character nullam physicam vim agendi tribuat.

RESPONDETUR. Nullam esse necessitatem absolutam Characteris, sufficissetque habuisse gratiam & deputationem externam, est tamen necessarius ex suppositione, quod Deus se libere determinarit, ut illo consignaret; nec obest quod vim agendi physicè non tribuat, quia illam nec laureola tribuunt, & tamen dantur.

Aliter ad illud, quod character non sit principium operandi, respondet Amicus, quod scilicet character non requiratur ut forma habilitans physicè, requiritur tamen ut forma habilitans moraliter: quia nec sine Characterè Baptismi, reliqua Sacramenta essent valida. *Hec doctrina*

NON SATISFACIT. Suppono enim quod ponatur Baptismus; & Deus ex placito non concurrat ad productionem Characteris, vel subtrahat concursum conservationi ejusdem, non videtur ex doctrina Ecclesiae sequi, illum hominem non fore capacem aliorum Sacramentorum: non diciturque Character Baptismi, esse janua Sacramentorum, sed baptismus.

OBJICITUR tertio. Si daretur Character, conferri deberet tunc, cum non confertur gratia; hoc autem non convenit: nam non decet actum peccanti, Deum infundere sua dona.

RESPONDETUR. Sicut homini peccanti non est indecens offerri à Deo auxilia supernaturalia, ita nec erit indecens offerri Characterem: indignitasque peccatoris non evacuat liberalitatem divinam, quam libere decrevit, etiam tunc manifestare.

DIFFICULTAS II.

Quid Character?

POnentur imprimis Explicationes, postea ostendetur, quid rei sit ipse Character.

Punctum Difficultatis I.

Definitur Character.

PRIMA DEFINITIO est, quâ utitur Lugo, quod sit Signum spirituale & indelebile in anima impressum. *Hec definitio*

NON SATISFACIT: quia non est Universalis, non enim implicat Character delebilis. Rursus, differentia qualitaturn non decet accipi à subiecto in quo recipiuntur: subiectum enim ad hoc non nisi materialiter se habet; unde si ponerentur materiae distinctae specie, calor praesens in utraq; positus non differret per hoc species; & quamvis, si qualitas non nisi ad hoc subiectum ordinaretur, esset distincta specie à qualitate, quæ ad aliud subiectum ordinaretur, tamen non à subiecto desumeretur differentia, sed ex ordine illo intrinseco, & essentiali, non autem praecise ex subiecto recipiente; & si ponatur illud Signum spirituale, hoc ipso supponetur illud in anima recipi, neque enim rei spiritualis subiectum connaturale aliud esse potest, ut quid ergo ponitur in definitione characteris, quod recipiatur in anima, & sicut signum materiale non rectè per hoc definiretur, quod sit signum materiale in materia receptum, ita & in praesenti, non rectè definitur Signum spirituale, per ly, in anima receptum. Denique, ut suppono, non implicat contradictionem aliqua qualitas materialis & tamen supernaturalis, quæ tamen qualitas habeat rationem Signi; ergo adhuc illa definitio, non est universalis, nec conveniens ut sic Characteri.

SECUNDA DEFINITIO est Esparza. q. 31. Ponit ille, quod Character sit signum Potestatis spiritualis in ordine ad cultum Dei; vel certè est qualitas practice indicativa potestatis spiritualis ad cultum Dei; hoc autem munus nulla alia qualitas tam bene praestat, quam species impressa. Unde concludit cum Altisiodoren. & Salaz, quod Character Sacramentalis, sit species impressa

impressa supernaturalis infusa à Deo, dependenter à Sacramentis, & indicativa destinationis ad finem peculiarem, nec non potestatis peculiaris ad cultum Dei; hæc doctrina & definitionem tradit, & simul, quid rei Characteris. *Cate-*

rum

NON SATISFACIT. Tum quia habent Angeli speciem impressam, quod hic homo habeat jus ad recipienda Sacramenta, potestatem ad sacrificandum, neque tamen per hoc Angeli habent characterem; ergo apparet, quod iste character non sit species. Tum quia species impressa est principium, vel completivum intellectus eliciendæ; si tale completivum non est character, qui erit species: si autem character est tale completivum, quæro, cujusnam intellectum compleat: non aliorum extra suscipientem Sacramentum: quia species diffusa non potest concurrere, nec complere intellectum diffusum, ut suppono, non intellectum habentis characterem, quia ad nihil ultra valeret hic character quam ad cogitandum, quod quis sit renatus, confirmatus, ordinatus; & tamen quod non ad cogitativam ordinetur character, tenet communis apprehensio fidelium; urgendoque ex proportionem ad characteres humanos: sicut Balteus militaris, non est species impressa, ut quis cogitur esse miles; ita & in præsentia. Tum quia laureolæ non sunt species impressa; ergo nec character. *Hinc*

Tertia Definitio Characteris Theologici ut sic, est; *Quod sit qualitas consignativa supernaturalis.* Quod si rationem genericam proximam; velis habere communem tribus characteribus Sacramentalibus, erit qualitas spiritualis, consignativa supernaturaliter; quod si velis adhuc inferiorem divisionem habere, adde terminum Indelebilis. Denique in particulari, character Baptismi erit qualitas spiritualis consignativa supernaturaliter hominis renati. Character confirmationis erit qualitas spiritualis, consignativa supernaturaliter hominis in militem Christi; denique character ordinis, erit qualitas spiritualis, consignativa supernaturaliter hominis in cultum DEI.

Punctum Difficultatis 2.

Solvuntur Objectiones.

DICES PRIMÒ. Si definitio characteris non involvit diversitatem subiecti, etiam non importabit prædicatum supernaturalitatis.

RESPONDETUR. Importabit: quia ratio supernaturalis includitur in ipsamet Entitate qua-

litis, hoc autem quod est recipi in subiecto, non includitur ita.

DICES SECUNDÒ. Tridentinum loquens de characterem, meminit indelebitatis, qui terminus à nobis non ponitur.

RESPONDETUR. Quod Tridentinum meminerit indelebitatis in definitione in specie characteris, non tamen in definitione ut sic, qualis à nobis traditur.

DICES TERTIÒ. In definitione characteris non debet assumi ly Qualitas; nam qualitates sunt habitus & dispositio, potentia & impotentia, passio & passibilis qualitas, denique forma & figura; nihil autem horum est character.

RESPONDETUR potest. Quod quamvis ad nullam harum qualitarum speciem reduceretur character, posset adhuc habere rationem qualitatis; quia Aristoteles has tantum qualitates numeravit quas agnovit, tantum autem agnovit qualitates ordinis naturalis; sed etiam revocari potest character diverso respectu ad illas qualitates: nam in quantum posita fictione in susceptione Sacramenti, est postea character principium vicarium Sacramenti, in ordine ad causandam gratiam; revocabitur ad potentiam; item in quantum character movet Deum, ut taliter signato conferat auxilia, Sacramento debita; revocabitur etiam ad potentiam; in quantum autem est qualitas difficile mobilis, immò indelebilis; revocari potest ad passibilem qualitatem; revocari item potest ad habitum: quia licet non in genere agendi proprio, tribuat facilitatem, tribuit tamen improprie, in quantum habenti characterem, facilius est habere auxilia Dei titulo Sacramenti. Revocari etiam potest ad figuram; figurat enim & ornat animam: multoque magis revocari potest ad formam, cum sit forma signativa.

DICES QUARTÒ. Sufficit ut dicatur cum durando characterem esse relationem, est enim signum, signum autem, est relatio.

RESPONDETUR. Non sufficere ut character sit relatio: quia Tridentinum definit characterem, quod sit qualitas; signum etiam universaliter non est relatio, quia nec hedera est relatio, sufficeretque signum esse relatum, non autem relationem formaliter.

DICES QUINTÒ. Probabile est, quod character maneat in damnatis, nullum autem supernaturale convenit manere in damnatis.

RESPONDETUR. Quid sentiendum sit de indelebitate characteris etiam post hanc vitam; vide DiCast. disp. 2. num. 447. Ceterum indelebitatem characteris exinde colligere possumus: quia qualitas non habens contrarium, est de se permanens, jam autem characteri nihil est contrarium: vel maxime enim illi esset

* (O)

con-

contrarium peccatum, & tamen illum peccato non deleri, constat sensu Ecclesiae; hinc quia etiam post mortem non habet contrarium character; ideo non est ratio, cur Deus conservationi illius subtrahat concursum; hinc etiam non esset necesse reviviscentem vel reordinari, vel re baptisari, inquit Amicus, licet ille putet non esse de Fide, characterem manere in damnatis; disp. 7. num. 63. Et licet non sit conveniens manere in damnatis donum supernaturale, quod sit principium agendi supernaturalia; potest tamen aliquid supernaturale manere in damnatis, praecipue quod valet etiam ad illorum poenam: sicut enim eadem vestis, quae viro honorato decus est, potest esse supplicium & activum pudoris; ut si Judicium mandet, in tali honoris veste, cum suspendi; ita & ille character, qui olim erat decus, auget poenam in inferno. Attingunt autem illum characterem sua cognitione damnati, non quae sit intuitiva; quia illa ipsa actio deberet esse supernaturalis, neque enim intuitiva cognitione naturali noscitur quidquam supernaturale, sed noscent illum characterem cognitione abstractiva.

Punctum Difficultatis 3.

Quid in re iste Character?

QUOD ille character non sit species impressa, superius dictum. *insuper*
 ASSERO PRIMò. *Characterem esse potius qualitatem realem quam modalem.*

RATIO: Quia sicut in istis, quae cadere possunt in productionem, nihil est negandum omnipotentiae divinae, nisi id implicet; ita neque negandum, quod illud in se solo conservare & producere possit, nisi id implicet, ne ita restringatur omnipotentia in sua conservativa; si autem iste character esset quid modale, restringeretur conservativa divina; non enim posset etiam divinitus servari sine subiecto; quia tamen non sunt multiplicanda entia sine necessitate, consequenter nec realisanda, concordari haec duo debent; nempe ne restringatur omnipotentia in sua conservativa, & ne dignificentur entia sine necessitate; quae duo per hoc videntur complanari posse, ut dicatur, illud esse Ens modale, si scilicet ex fine, qui tunc intenditur, inferatur exigentia essentialis determinationis entitativae, adeoque entitas modalis; & ita ad finem unionis non conferret Entitas realis, neque enim esset sufficiens determinativum, consequenter debet esse Entitas modalis: quia autem ad finem, qui est consignare, non exigitur essentialiter inseparabile signativum, cum multa sint verè signa, & tamen sunt reales,

ideo concludendum erit pro Omnipotentiae restringatur, dicendumque illum characterem esse rem & conservabilem miraculose à Deo, etiam independentem à subiecto.

ASSERO Secundò. *Probabilius esse quod non ex solo placito divino, sed merè ex natura sua character sit consignativus.* est assertum Salaz, Lugo, docetque cum restrictione DiCast.

RATIO: Quia ex una parte qualitas ex natura sua significans est possibilis; ex alia parte quod sit talis qualitas character, probabile est: quia nullibi ex doctrina sacra, appellatur signum ad placitum DEI, sed signum semper sine addito; signum autem sine addito, significat pro principali, principale autem signum, est signum ex natura sua.

Circa hoc assertum sic discurret DiCast. disp. 2. num. 484. Docet ille quod character non sit signum ita connexum cum re significata, ut sit quoad existentiam connexum cum illa, unde etiam damnati non censentur esse deputati, ad hoc, quod consignat character; docet rursus quod homo sit capax cum character, gratiae & auxiliorum, soli voluntati & ordinationi divinae ita statuenti,tribuendum esse; docet tamen quod Character ex natura sua habeat proportionem, ad illa ipsa, ad quae significanda assumitur. Circa hanc doctrinam hoc dici potest; si dicatur quod quantum ex visua, non consignet reatum v. g. character, falsa est propositio. Ratio: quia omne est, quod est, in illo in quo est; quia ergo ille character est consignativus, quantum ex illo, consignabit etiam damnatum; & sicut calor, dum non calefacit, quantum ex illo, calefactivus est, est enim quod est, adeoque est quantum ex illo, calefactivus, licet aliunde & ob impedimenta non sit calefactivus; ita & in praesenti. Rursus non apparet, qui si soli ordinationi divinae tribuatur haec deputatio, quomodo tamen haberet de se capacitatem ad hoc character, quod tamen concedit DiCast. certè enim, si habet de se ad hoc proportionem, iam non soli ordinationi divinae tribuendum: ad eum modum, quo quia homo habet proportionem ad eliciendum actum visionis, si elevetur ratio vitalis visionis, non soli ordinationi divinae tribuenda. Ceterum si per ordinationem divinam hoc intelligatur, quod scilicet in hac exigentia, sit impedibilis Character, quod non impediatur, tribui poterit Deo soli: & sicut ex natura sua, est capax fumus ut significet ignem, non debet haec significatio tribui soli ordinationi divinae, licet quod non ponatur fumus miraculose sine igne, tribui id debeat soli ordinationi divinae; ita & in praesenti.

ASSERO Tertiò. *Characterem non esse merum ornatum animae, distinctivum hominum à ceteris* quod non sit ornatus.

RATIO est: quia Trident. sub nomine potius signi characterem concepit; & licet character sit distinctivus à cæteris, hoc tamen non est primum quid in characterè prius est enim esse, postea distinguere; & de hoc ipso esse characteris quaeritur, quid sit?

ASSERO Quarto. *Characterem non esse qualitatem, quæ sit principium recipiendi* v. g. aliquem effectum externum, ordinatum ad cauendum in anima effectum supernaturalem.

RATIO: Quia non apparet quid intelligatur per effectum externum: si enim intelligatur aliquid materiale & sensibile, quæ qualitas spiritualis, erit hoc principium aptum recipiendi.

ASSERO Quinto. *Non rectè poni, quod Character Baptismi sit passiva aptitudo, ad recipiendam per alia Sacramenta, iustificatam gratiam;* nec characterem confirmationis, esse aptitudinem passivam, ad exercendos actus supernaturales, necessarios ad professionem fidei; nec characterem ordinis, esse aptitudinem passivam, ordinatam ad reverentiam servandam, in exercitio ordinis; est assertum contra Di Cast.

RATIO est: Tum quia ut dictum alibi, non est necesse poni quidquam superadditum habitans, ad receptionem alicujus supernaturalis. Tum quia ad recipiendam hanc ipsam qualitatem characteris, non indiget anima aliquo superaddito, conferente passivam aptitudinem. Tum quia in non renatis, acquiritur gratia actu amoris Dei, ad quam recipiendam, non ponitur ullus præviuus character; ergo nec in renatis poni debet.

Quid in re sit character, sic proponitur; Quæ proportio est moralium inter se, itemque physicorum, ea interdum est proportio supernaturalium: sicut enim moralia spectant ad laudabilitatem, respiciuntque conformabilitatem ad rectam rationem; ita & supernaturalia habebunt rationem moralium, quando principabunt rationem laudabilem, conformatorumque ad rectam rationem; titulo etiam speciali, supernaturalia proportionantur physicis, quia ab istis visibilibus, transferre nos vult Deus ad invisibilia, ordinatque supernaturalia, ad perficienda naturalia; hinc fit, ut proportionentur naturalibus supernaturalia, tanquam cognoscibile invisibile, cognoscibili visibili, & tanquam perfectivum, perfectibili.

Quia autem in physicis, est aliud esse, & aliud tale esse; in moralibus etiam, aliud est habere moralis status substantiam, ut ita dicam; & aliud, decorum moralia & elevativa; unde aliud est, esse genere nobilem, capacemque dignitatis cuiuslibet patriæ, aliud, officio esse Palatinum: ideo etiam ex proportionem ex supernaturalibus, aliud est habere esse supernaturale, & hoc habere

tur à gratia, quæ est specialis participatio esse divini; & aliud habere officia, deputationes, assumptibilitatesque supernaturales.

Porro in Moralibus horum officiorum habetur interdum Signum; & ita portatio Clavæ, est signum regiminis militaris; fumus etiam in physicis, signat ignem; ita & in spiritualibus, dari possunt ex proportionem consignativa.

Quia verò ista consignativa in naturalibus quædam sunt intransitiva, & potius habentia vim notificantium; & ita talis compositio corporis, signat hominem, intuentemque angelo substantiam animæ, notificat se illi anima, quod sit substantia incompleta, ordinata ad corpus, & alia transitiva, ut cum Balteus significat militem: ita etiam in supernaturalibus sunt quædam signa intransitiva, vel potius quædam signa notificativa; tale notificativum est v. g. gratia, cujus cognitio si detur, manifestat habentem, esse Filium Dei: & alia sunt consignativa transitiva, quæ consignat, ut hæc persona, habeat hoc officium, functionem, deputationem, & hæc signa transitiva sunt characteres Sacramentales.

Natura ergo & res illius characteris breviter loquendo, in hoc erit, ut sit quid consignativum supernaturale, talis personæ, in republica christiana; v. g. character baptismi consignat quod sit iste renatus, licet renascentia, sit gratia baptismalis. Character confirmationis consignat hunc in militem specialem, in causa profitendi fidem; character ordinis, signat personam cum jure in corpus physicum & mysticum Christi. Primaria ergo ratio characteris, est signare personam reipublicæ christianæ, ad quam consignationem, sequitur imprimis, cum ille character non sit titulus sine titulo, ut appellant, & metum titolare; hinc ipse etiam character, sic cætera sint paria, exigit etiam auxilia Dei, & deinde importat distinctionem ab illis, qui hunc characterem non habent; videtur hæc esse explicatio in re Suar. & Vasq. desumiturque ex S. Thoma hic, q. 63. a. 1. in (1). Ubi dicit Sacramentum novæ legis characterem imprimere, in quantum deputamur ad cultum Dei.

Dices Primò. In oppositum esse S. Thomam loco citato; ubi ad quartum dicit; quod character habeat rationem Signi, per comparisonem ad Sacramentum sensibile, à quo imprimitur, sed secundum se consideratus, habet rationem principii.

RESPONDETUR. Etiam per nos, non est de primo essentiali conceptu characteris, significare Sacramentum, à quo imprimitur, sed potius consignare personam & in ordine consignandi, habet rationem principii, cui, ut dictum, adjungitur exigentia auxiliorum.

* (O) 3

Di-

DICES secundò cum eodem. Qualitates Spirituales essentialiter sunt propter perfectionem Substantiæ spiritualis, ut illa scilicet, per qualitates spirituales, aliquid assequatur, quod sine illis non haberet, alioquin inutilis omnino esset.

RESPONDETUR. Etiam hæc qualitas inutilis non erit, & ut sit perfectio animæ, sufficit ut designet Personam, eamque esse talem in republica Christiana indicet: erit autem saltem secundario, principium operationis rectæ, ob exigentiam auxiliorum, quam dicit.

DICES tertio. Ergo hic Character nullo distinguitur à laureolis.

RESPONDETUR. Distinguendum inter alia per hoc, quia laureolæ signant, *Quia est*, character congnat *ut sit*; laureolæ non sunt ex suppositione Sacramenti collati, est Character; illæ sequuntur virtutes, hic autem Sacramenta.

DIFFICULTAS III.

Quæ Sacramenta imprimant Characterem quod Efficiens & Subiectum ipsius.

QUOD primum
ASSERO Primò. *Baptismum, Confirmationem, Ordinem imprimere Characterem.*

RATIO. Definitio Tridentini recitata.

ASSERO Secundò. *Etiam suppositio, quod Circumcisio fuerit Sacramentum, non impressit tamen ullum Characterem;* est assertum communius contra Scotum & Gabrielem.

RATIO prima asserti est, quam assignat Amicus: quia Character habilitat subiectum vel ad participanda, vel ad communicanda bona spiritualia, quæ ex opere operato per Sacramentum recipimus.

RESPONDERI potest, id verum esse, nonnisi de characterē novæ legis; deinde non est ratio, cur præter sublationem originalis peccati, vi illius Sacramenti, non habuerint iustificati, speciale jus præ aliis, ad auxilia etiam spiritualia, cuius juris posset esse Signum, Character.

RATIO secunda ejusdem. Quia non minus scemina quam mares participes erant salutis, sed scemina nullum habebant Characterem, quia nec recipiebant Circumcisionem.

RESPONDERI potest. Etiam pro sceminis erat Signum sensibile Sacramentale; & de hoc reddit quæstio, cur non potuerit imprimere Characterem.

RATIO tertia Communis, cuius etiam meminit Amicus. Si circumciscus habuisset Characterem

non potuisset baptisari, cum nequeat baptisimus conferri habenti Characterem.

RESPONDERI potest. Baptismum non posse conferri habenti Characterem ejusdem rationis, sed conferri posse, si habeat Characterem diversæ rationis; si v. g. non potest conferri baptisato baptismus, potest conferri Confirmatio, alium Characterem imprimens; possetque dici ex Characterē Circumcisionis & Baptismi, constandum fuisse unum totalem: sicut ex Characterē Diaconatus & Presbyterii &c. conflatur unus Character. Quod autem dicit Amicus, & Circumcisionis & Baptismi Characterem consignasse Subiectum DEO, adeoque non fuisse illos diversæ rationis, id non convincit; probaret enim quod Diaconatus & Presbyteratus v. g. non imprimat Characterem diversæ rationis: quia uterque consignat subiectum DEO; & certè non obest, ut consignatio subiecti DEO, fiat per signa diversæ rationis. Quod item dicit effectum illum Characteris indivisibilem esse, adeoque perfectè poni, nonnisi ab uno Characterē, id etiam non convincit, est enim ille effectus indivisibilis in Entitate, non est tamen indivisibilis in modo significandi, nec est exclusivus plurium modorum characteris.

RATIO potior asserti est. Quia an debuierint Sacramenta, sive legis naturæ, sive scriptæ imprimere characterem, vel non, pendebat id à sola libertate divina; hinc an defacto usus fuerit DEUS, circa hoc sua libertate, indagari hoc debet, ex authoritate sacra, vel ex deductione, quæ non sit suspicio mera: in presenti autem non habetur vel authoritas, vel deductio, quæ id suadeat.

DICES. Non minus circumcisio erat janua salutis, sicut & Baptismus; ergo imprimebat characterem, sicut & Baptismus.

RESPONDETUR. Cum possit aliquis habere janua apertam. Sacramentaliter, sine ullo characterē, non sequitur ex eo, quia aliquid janua est, jam deposcere Characterem; ex altera parte non constat nobis de voluntate divina, circa impressionem characteris, sequentem, circumcisionis positionem.

QUOD Secundum. *De causa efficiente Characteris.*

ASSERO Primò. *Causam efficientem Characteris in baptismo, esse quemcumque Ministrum.*

RATIO: Quia in casu necessitatis, quicumque homo est Minister hujus Sacramenti, consequenter ponens totum, quod secum trahit ex ordinatione divina Baptismus, qui etiam trahit secum characterem, idque indicant locutiones Patrum, qui indefinite enuntiant à Baptismo imprimi characterem.

ASSERO Secundò. *Characterem aliorum Sacramentorum, non posse à quocunque imprimi habere.*

RATIO

RATIO : Quia etiam Minister Sacramentorum illorum non potest esse quicumque homo.

ASSERO Tertio. *Quod Minister non nisi mediare sit causa efficiens Characteris.*

RATIO : Quia etiam gratiam immediate causant Sacramenta ipsa; ergo causabunt immediate etiam Characterem.

QUOD Tertium. *Quodnam sit subjectum Characteris ?*

ASSERO Primo. *Subjectum Characteris connaturale, posse esse quamcunque creaturam rationalem.*

RATIO : Quia non implicat contradictionem, etiam respectu Angelorum dari aliquos Characteres.

ASSERO Secundo. *Subjectum defacto Characteris esse non nisi homines.*

RATIO : Quia non constat de ullis Characteribus respectu Angelorum.

ASSERO Tertio. *Christum non habuisse ullum Characterem ; est assertum contra Mayronium.*

RATIO : Quia Christus est insignitus eminentiori Characterem, unionis cum Verbo.

ASSERO Quarto. *Probabile est Beatissimam habuisse Characterem Baptismi & Confirmationis.*

RATIO : Quia verè illa Sacramenta recipit, & nihil obest quominus dicatur illum effectum posuisse prædicta Sacramenta : non traxerunt quidem secum remissionem peccati, quia nullum habuit, sed cur non traxissent Signum Spirituale.

ASSERO. Quinto. *Characterem recipi in anima.* Quia est qualitas Spiritualis ; & potentia, quæ alias illum recipere deberent sunt distinctæ ab anima.

